

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.579 van 19 mei 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. HOORELBEKE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 oktober 2005 en diende op 18 november 2005 een asielaanvraag in. Op 20 juli 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Medellin (Antioquia) en heeft u de Colombiaanse nationaliteit. In 1992 zou uw broer om onbekende redenen in Pereira zijn vermoord. Een andere broer zou in Acandí (Chocó) zijn vermoord door de guerrilla van het FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia) omdat ze dachten dat hij samenwerkte met de politie. In 1986 zou u omwille van de algemene economische en veiligheidssituatie naar de Verenigde Staten (VS) zijn gereisd. Gedurende zestien jaar zou u er hebben geleefd, eerst illegaal maar nadien werd uw situatie geregulariseerd. U kreeg een verblijfsvergunning die geldig was tot 2007. Omdat u in aanraking kwam met het Amerikaanse gerecht omwille van een drugszaak kreeg u een gevangenisstraf van negen jaar. In 2003 zou u vrijwillig naar Colombia zijn teruggekeerd. Tijdens uw verblijf in de VS zou u mee hebben*

geïnvesteed in het veeteeltbedrijf van uw broer Carlos in Balboa (Choco), Colombia. Toen u in 2003 naar Colombia terugkeerde vernam u dat uw broer een deel van het geld had gebruikt om 'vacuna' (oorlogsbelasting) aan de paramilitairen te betalen. Om hier aan te ontlopen zou hij uw deel van de koeien hebben kunnen overbrengen naar een andere 'finca' (boerderij) in Bojaya (Choco). Op deze finca zouden ook nog andere boeren hun vee hebben gehouden. Een dag nadat u naar de finca in Bojaya ging zou u het bezoek hebben gekregen van twaalf mannen onder leiding van commandant 'El Pato' die behoorde tot het 'Frente 59' van het FARC. Hij zou duidelijk hebben gemaakt dat hij de 'vacuna' kwam halen en er reeds een betalingsachterstand van drie maanden was. Hij zou op de hoogte zijn geweest hoeveel vee op die finca aan u toebehoorde. Uw broer zou u hebben aangeraden uw koeien te verkopen, en daarom gingen jullie samen naar Turbo (Antioquia). Echter, ook daar zou u door vier personen van het FARC zijn aangesproken omdat u de geëiste 'vacuna' nog niet had betaald. Opnieuw zou u dit hebben kunnen ontwijken door hen te vertellen dat u een hypotheek op uw huis zou nemen om hen te kunnen betalen. In september 2003 zou u naar Medellin zijn teruggekeerd, maar ook daar werd u opgebeld door het FARC die opnieuw informeerden naar het geld. Later zou u vernemen hebben dat de finca in Bojaya in brand was gestoken door het FARC en alle koeien waren meegenomen. Toen u zich van de toestand ging vergewissen zouden de bureu u er attent op hebben gemaakt dat het FARC nog steeds de 'vacuna' eiste en ze u zouden doden bij terugkeer naar de streek. U zou naar Balboa zijn teruggekeerd waar u bij een vriend verbleef. Daar zou u zijn gecontacteerd door de paramilitairen die wisten dat u geld diende te betalen aan het FARC. Ze zouden u bescherming hebben aangeboden in ruil voor betaling. U zou naar Medellin zijn gegaan om de verkoop van uw huis te regelen. Ondertussen zou u zowel door het FARC als door de paramilitairen zijn aangemaand 'vacuna' te betalen. U trachtte nog steeds uw huis te verkopen, maar zou daar niet zijn in geslaagd. Toen u besepte dat u het FARC en de paramilitairen niet zou kunnen betalen, besliste u het land te verlaten. Hiertoe zou u getracht hebben een Venezolaans paspoort te bemachtigen. Op 29/04/2004 zou u naar Turbo zijn gegaan en er het FARC hebben aangeklaagd bij de politie. Uw broer zou kwaad zijn geweest omdat u de klacht had ingediend. De autoriteiten zouden u hebben verteld dat u recht had op hulp van een ontheemdenorganisatie en u zou zich hierbij hebben ingeschreven in Medellin. U diende echter nog een tijd te wachten voor u effectief kon genieten van het statuut van ontheemde. Ondertussen zou u zowel van het FARC als van de paramilitairen dreigtelefoontjes hebben ontvangen. U zou getracht hebben een visum te krijgen voor België maar dat zou niet zijn toegestaan. In juli 2004 zou uw moeder een telefonische bedreiging hebben gekregen waarin u met de dood werd bedreigd omdat ze wisten dat u hen had aangeklaagd. Mocht u niet betalen, zouden ze u overal vinden. Begin 2005 zou u besloten hebben uw huis te hypothekeren. Om de paramilitairen te kalmeren besloot u deze documenten aan hen op te sturen zodat ze zagen dat u er mee bezig was. U zou zowel van de paramilitairen als het FARC tot juli 2005 tijd hebben gekregen om de verschuldigde 'vacuna' te betalen. Daar de opbrengst van de hypotheek niet genoeg was om beiden te betalen, besliste u Colombia te verlaten. U reisde naar België alwaar u op 18/11/2005 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielsrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de overlijdensakte van uw broers, uw vals Venezolaans paspoort, een medisch document, brieven van het consulaat en Accion Social, een document van de notaris en algemene informatie aangaande Colombia.

1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoeker haalt aan als eerste en enige middel: "de schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet" en de "Schending van artikel 1 (A) Vluchtelingenverdrag van Genève".
3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de

motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Nopens de status van vluchteling.

4. Verzoeker legt een Colombiaanse identiteitskaart en een Venezolaans paspoort neer. Verzoeker verklaart met een Venezolaans paspoort te hebben gereisd omdat hij ten tijde van zijn vertrek over geen Colombiaans paspoort beschikte en dat derden hem informeerden dat het *“heel moeilijk was om met een Colombiaans paspoort naar het buitenland te vertrekken.”* (verslag DVZ, p.15). Verzoeker had echter een paspoort toen hij in 2003 vrijwillig naar Colombia teruggekeerd is nadat hij tot negen jaar gevangenisstraf was veroordeeld in de USA. Hij verkaart ook een nieuw paspoort te hebben aangevraagd in Alpujarra, Antioquia, in 2004. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat zijn Colombiaanse paspoort dat hij in 2005 aanvraag hem naderhand werd toegezonden, doch laat na dit belangrijke stuk voor te leggen. Dit klemmt temeer nu verzoeker bekend is met de reglementering van een verblijf in het buitenland aangezien hij zestien jaar als migrant in de Verenigde Staten leefde. Er kunnen tevens vragen gesteld worden naar het aantal paspoorten dat verzoeker bezit en niet voorlegt. Verzoeker toont niet aan wanneer hij zijn nieuwste paspoort heeft verkregen, noch waar hij verbleef vooraleer naar België te komen. Zijn verklaringen over zijn verblijf in Colombia zijn overigens onvoldoende om zijn beweringen aannemelijk te maken.
5. Verzoeker werd naar Colombia gerepatriëerd, doch zijn verklaringen kunnen geen verblijf in Bojaya aantonen terwijl de problemen aldaar met het FARC rechtstreeks geleid hebben tot zijn vlucht uit Colombia.
- 5.1. Verzoeker meent dat *“er zijn echter verschillende elementen die er toe bijdragen dat dergelijke gegronde vrees wel degelijk bestaat in hoofde van verzoeker.”*
- 5.2. Verzoeker voert aan dat *“twee van zijn broers zijn omgekomen”* en dat *“Dit bewijst vooreerst dat de familie Munoz Hoyos niet gespaard is gebleven van het georganiseerd geweld van de FARC”* en dat *“verder hebben deze gebeurtenissen een traumatiserende invloed op verzoeker.”*
- 5.3. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat zijn broers vermoord werden, doch dat de overlijdensakte van zijn broer “Aguinaga Hoyos Edwin” als doodsoorzaak *“choque hipovolemico”* aangeeft. Het louter gegeven dat twee van verzoekers broers overleden zijn is hoe dan ook onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker persoonlijk wordt gevisieerd. Ter terechtzitting legt verzoeker nieuwe onvertaalde stukken neer zonder inventaris noch enige toelichting. Het betreft een faxkopie van een overlijdensakte. Verzoeker legt een nieuwe kopie van een stuk over een hypotheek neer dat reeds bij het verzoekschrift was toegevoegd. Verzoeker toont niet aan hoe deze zijn zaak kan aantonen nu hijzelf de essentie van zijn verklaringen niet waarachtig maakt. Het louter neerleggen van onvertaalde documenten is onvoldoende om de hiaten in en de ongeloofwaardigheid van de verklaringen te herstellen.
6. Verzoeker stelt dat *“in de tweede plaats is er het feit dat zijn broer, Carlos Alberto, vee houdt en daarvoor ‘vacuna’ dient te betalen, en dat verzoeker zijn broer helpt bij dit vee bedrijf.”* Verzoeker wijst op een notariële akte die hij toevoegde aan zijn dossier en stelt *“dat het CGVS afbreuk doet aan de bewijskracht van een authentieke akte”* aangezien *“verklaringen opgenomen in een notariële akte worden voor waar aangenomen tot het bewijs van het tegendeel.”*
- 6.1. De notariële akte waarnaar verwezen wordt in het verzoekschrift is in casu een eenzijdige verklaring opgetekend door een notaris. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, attesteert de notaris louter wie de auteur is en acteert diens verklaringen, wat ook duidelijk blijkt uit de titel van de akte. De notaris attesteert geenszins de juistheid

van de afgelegde verklaringen. De subjectieve getuigenis van verzoekers broer, ook al is deze afgelegd voor een notaris, is geen objectief bewijs. Het document komt voor als een complaisancestuk gemaakt voor onderhavige procedure.

7. Verzoekers verwijzing naar *“de aanvraag van verzoeker bij de Accion Social om een statuut van ontheemde te verkrijgen”* die zou aantonen *“dat verzoeker wel degelijk het slachtoffer is geworden van vervolgingen en ondersteunt dan ook het hierboven geschetste verhaal (...) “Hieruit volgt dus duidelijk dat er wel een onderzoek plaatsvindt”* kan evenmin overtuigen. Verzoeker toont niet aan dat zijn aanvraag onderzocht werd, noch wat de uitkomst was van dit onderzoek. Het louter indienen van dergelijke aanvraag kan dan ook bezwaarlijk zijn asielmotieven staven.
8. Met betrekking tot zijn gebrekkige geografische kennis stelt verzoeker dat hij *“wel degelijk de namen kon geven van twee dorpen in de buurt. Deze vaststelling doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid van het oordeel van het CGVS. Bovendien stelt het CGVS dat verzoeker verklaarde dat Bojaya in de provincie Choco lag met hoofdplaats Quidbo. Daarna vervolgt het CGVS met te stellen dat Balboa tot Unguia behoort. Verzoeker ziet niet in wat het verband tussen beide vaststellingen is en nog minder in welke mate dit aantoont dat verzoeker weinig kennis had over de omgeving rond Bojaya. Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat verzoeker slechts twee maal in Bojaya is geweest. Het zou dan ook niet zo verwonderlijk zijn dat zijn kennis van de regio miniem is, quod non.”*
- 8.1. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij beweert gevlucht te zijn omdat zijn broer en hij de vacuina voor hun veeteeltbedrijf in Balbao niet meer konden betalen en hun oplossing, vee over te brengen naar een ander bedrijf in Bojaya, geen soelaas bood. Het is dan ook redelijk te verwachten dat hij de regio die hij recentelijk ontvluchtte en waar hij de kern van zijn asielrelaas situeert, uitvoerig kan toelichten, temeer aangezien hij het traject zelf per paard zou hebben afgelegd. Verzoeker wist niet tot welke gemeente of stad Bojaya behoorde, welke dorpen of gemeenten er in de buurt waren en stelde verkeerdelijk dat Bojaya deel uitmaakte van de provincie Choco (gehoorverslag CGVS, 5 juli 2007, p.6) Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor zijn onwetendheid, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnt.
9. Met betrekking tot zijn gebrekkige kennis van de veiligheidssituatie in Bojaya stelt verzoeker dat hij *“gedurende 9 jaar in een cel verbleef in de Verenigde Staten. Het mag dan ook niet verbazen dat zijn kennis over de veiligheidssituatie in een bepaalde regio van Colombia niet op en top en gedetailleerd is. Als je aan een Belg vraagt die 9 jaar in de cel heeft gezeten in het buitenland, hoe het nu precies zit met de politieke toestand in België, lijkt het mij ook onwaarschijnlijk dat hij onmiddellijk een accuraat antwoord zal kunnen geven.”*
- 9.1. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn verblijf in de Verenigde Staten zijn passage in Bojaya voorafgaat, zodat zijn opsluiting in de Verenigde Staten zijn onwetendheid geenszins kan vergoelijken. Aangezien verzoeker in Bojaya verbleef kort voor zijn vlucht is het redelijk van hem te verwachten dat hij op de hoogte is van de lokale veiligheidssituatie. Verzoeker kan niet enerzijds beweren dat zijn problemen aldaar de rechtstreekse aanleiding vormden tot zijn vlucht omdat het er onveilig was en anderzijds stellen dat hij niet weet waarom of hoe onveilig het er was omdat hij in de Verenigde Staten heeft gewoond. Verzoekers verklaringen blijven louter losstaande beweringen. Verzoeker toont geen verblijf aan in Bojaya. Zijn vervolging aldaar kan dan ook niet overtuigen.
10. Verzoeker erkent dat hij een tegenstrijdige verklaring aflegde maar voert aan dat deze *“is wel de enige contradictie die wordt aangehaald door het CGVS”* en dat *“U mag niet vergeten dat sindsdien wel reeds een lange tijd is verstreken, immers verzoeker deed*

zijn asielaanvraag in november 2005” en “dat daarnaast de omstandigheden van zo’n verhoor bijzonder stressvol zijn.”

- 10.1. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de feiten, die zich bovendien slechts enkele jaren geleden zouden hebben afgespeeld, een manifeste afwijking uitmaken op het alledaagse leven en van determinerende invloed zijn geweest op verzoekers verdere leven, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat ze in het geheugen gegrift zouden zijn. Dat hij onder stress stond biedt evenmin een aannemelijke verklaring aangezien zoals verweerder terecht opmerkt *“elke asielzoeker staat onder een zekere spanning.”*
11. Met betrekking tot het uitstel van betaling dat hij bekam stelt verzoeker dat hij was *“zeer moeilijk lokaliseerbaar daar hij telkens verbleef op andere plaatsen bovendien heeft hij naar de FARC en de PM documenten opgestuurd die aantoonde dat hij wel degelijk bezig was een hypotheek te nemen op zijn huis. Het CGVS betwist het nemen van een hypotheek en zegt dat verzoeker hiervoor geen bewijs neerlegt. Uit stuk 2 dat verzoeker hierbij neerlegt blijkt echter duidelijk dat er wel een hypotheek werd genomen op zijn huis in Medellin.”* Verzoeker voegt een niet vertaalde kopie van een akte bij zijn verzoekschrift waarvan hij een gelijkaardige kopie neerlegt ter terechtzitting. De Raad hecht geen geloof aan kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook, de Raad ziet niet in hoe een hypotheek een bewijs van vervolging kan zijn. Verzoeker hoeft niet in Colombia aanwezig te zijn om een hypotheek te nemen. Evenmin is de neergelegde kopie een bewijs dat verzoeker hierover contact legde met derden. Dergelijke documenten dienen bovendien hoe dan ook te worden ondersteund door een geloofwaardig asielrelaas, wat in casu, gelet op wat voorafgaat, niet het geval is.
12. Verzoekers bewering *“dat gezien de situatie in Colombia het een gebruik is dat de documenten van de klacht niet worden vrij gegeven, en dit tot bescherming van het leven van de aanklager”* is een loutere ongestaafde bewering. Het kan niet overtuigen dat verzoeker klacht neerlegt en een gerechtelijke procedure opstart zonder een schriftelijk bewijs hiervan. Verzoekers asielrelaas is een aaneenschakeling van ongestaafde beweringen. Verzoeker legt omtrent de essentie van zijn relaas geen stukken neer. Zo toont verzoeker niet aan hoe lang hij in Colombia verbleef na zijn terugkeer uit de Verenigde Staten en toont hij niet aan welke drugveroordeling hij heeft opgelopen en of er een eventuele connectie met Colombia was. Verzoeker legt zijn paspoort niet neer en maakt geen verblijf aannemelijk in Bajaya. Zijn problemen met de FARC en de paramilitairen aldaar kunnen dan ook niet overtuigen.
13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

14. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Noch uit verzoekers verklaringen, die ongeloofwaardig zijn, noch uit de andere elementen van het dossier kan blijken dat verzoeker voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
15. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 mei 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER.

K. DECLERCK.